

fejl — noget saadant som 285,000 Kr. om Aaret. Det er Mening, saaledes som ogsaa fremhævet af den ærede sidste Taler, at de Afłøsningssummer, som indkommer, sammen med nogle andre Ydelser skal lægges hen og blive til en Domænefond. En saadan Domænefond med en Sum af 8 Mill. Kr. vil være til Stede om 60 Aar. Men naar det ærede Medlem har sagt, at Staten faar den Behagelighed at have en Domænefond i Stedet for at have en Ulejlighed, den nu har, med at indkræve de derhen hørende Afgifter, vil jeg gøre opmærksom paa, at Behageligheden indtræder først om 60 Aar, men Ubehageligheden ved at undvære den paagældende Indtægt indtræder straks. Jeg vil endvidere henviser til, at for ikke mange Dage siden stod den højtærede Indenrigsminister her i Salen og sagde, da han forsvarede et Lovforslag om Ændringer af Postloven, at den Sum, det paagældende Lovforslag skulde indbringe, henved 150,000—200,000 Kr., var endnu nødvendig, idet der nemlig fra anden Side blev gjort opmærksom paa, at nu var man kommen til ordnede Forhold med Hensyn til Statens Indtægter og Udgifter, og at man derfor kunde befri Befolkningen for den Byrde, Lovforslaget om Ændringer af Postloven vilde paalægge dem. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at dette var umuligt, thi ogsaa i Aar var det ganske nødvendigt, at den Indtægt, Lovforslaget tilstræbte at skabe — disse 150,000—200,000 Kr. — indgik i Statskassen. Nu er det ganske løjerligt, at samtidig kommer den højtærede Finansminister paa ny med det foreliggende Lovforslag til os og kræver, at vi skal gaa med til, at Staten skal undvære en Indtægt, som er betydelig større end den Indtægt, som det drejede sig om at skaffe ved det før nævnte Forslag. Om dette Punkt synes jeg, at Statens Modstand endnu maa dreje sig. Jeg begriber ikke, at den højtærede Finansminister kan udtale sig saaledes om dette Forslag — thi det er jo et meget stort Beløb, dette Forslag drejer sig om — samtidig med, at den højtærede Indenrigsminister i saa høj Grad og i Harmoni med den højtærede Finansminister gør Krav paa et meget mindre Indtægtsbeløb for Staten end den Sum, som Staten her kommer til at undvære. Jeg kan sympatisere med, at man maa komme til en Afgørelse af Sagen her i Landstinget, enten for eller imod, fordi det er urimeligt at holde de paagældende hen med et Haab, som man skuffer. At man i Udvalget fik en Mængde

Henvendelser om at bringe Sagen i Orden, er ikke saa underligt, thi disse Henvendelser kom fra Folk, som havde Fordel af at faa Forslaget gennemført; men jeg kan ikke i og for sig anbefale Forslaget i Aar mere, end jeg kunde i Fjor, idet jeg nemlig ikke ser nogen Grund til, at Staten skal undvære en Indtægt, som den rettelig kan oppebære. Om man altsaa vil imødekomme disse Billighedskrav, som det kaldes, ved jeg ikke, men jeg kunde tænke mig, at man udskød det til bedre Tider, og at man ikke nu gik til en saadan ny Forholdsregel, som daarligt lader sig forsvare, og allerdaarligst lader sig forsvare af den nuværende Regering.

Finansministeren (N. Neergaard):

Maa jeg takke de to første ærede Talere for deres Tilsagn om velvillig Behandling af det foreliggende Forslag. Til den ærede sidste Taler (Brandes) vil jeg sige, hvad vist ogsaa han selv begyndte med at bemærke, at hvad der kan siges for og mod dette Forslag, nogenlunde er sagt i Fjor, og af samme Grunde, hvorfor det ærede Medlem ikke vilde gentage sine Bemærkninger fra i Fjor, skal jeg ogsaa renoncere paa at gentage mine. Jeg skal kun gøre den ene Bemærkning, at hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, anslog han den Indtægt, Statskassen skulde give Afkald paa for en længere Aarrække ved dette Forslag, til 285,000 Kr. Dette maa bero paa en Misforstaaelse hos det ærede Medlem, thi det er, naar Udgiften fradrages, den hele aarlige Indtægt, der er Tale om at afløse. Men den afløses jo paa den Maade, at Statskassen i hele Afłøsningsperioden oppebærer det vante Beløb, blot med Undtagelse af de Nedsættelser, der er argumenteret for i Kommissionens forslag, og som særlig kommer visse nordsjællandske Distrikter og Bornholm til gode — de udgør omtrent 15,000 Kr. —, men hele det øvrige Beløb indgaar jo i Statskassen, og af dette Beløb henlægges der saa 2 Gange 15,000 Kr., 15,000 Kr. i hver af de to Terminer, og ved Henlæggelse af dette Beløb og ved Opkøb af Kreditforeningsobligationer for Beløbet med Renter vil man altsaa efter de foretagne Beregninger ved Afłøsningsperiodens Udløb være i Besiddelse af en Kapital, der vil kunne erstatte Statskassen den Indtægt, der nu skal afløses. I den ret lange Aarrække, Afłøsningsperioden skal være, lider Statskassen naturligvis et Tab; men dette Tab kan ikke blive større end de 2 Gange 15,000 Kr. plus de 15,000 Kr. aarlig, paa hvilke der gives Af-